

97de Møde.

Mandag den 16. Marts, Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortættelse af tredje Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1908 til 31te Marts 1909.

Forhandlingen genoptoges.

Zahle: Den højtærede Justitsminister udtalte i Lørdags, at han havde ikke bortgivet nogen Biografteaterbevilling, den Biografteaterbevilling, der var given til Enkefru Køhler og til den unge Hennings, var bortgivet af Politidirektøren efter en Anbefaling af den højtærede Justitsminister. Det har vel været en Anbefaling, som Politidirektøren kunde tage Hensyn til — eller lade være at tage Hensyn til — ligesom andre Anbefalinger fra enhver anden. Det maatte man være nødt til at mene efter den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister udtalte sig, idet Justitsministeren netop sagde: Skulde jeg da være den eneste, som ikke maatte give nogen en Anbefaling? Man maatte derfor antage, at Justitsministeren betragtede denne Anbefaling i sin Tid som en Anbefaling fra enhver anden Person. Til de Bemærkninger, som jeg til Imødegaelse heraf gjorde allerede i Lørdags ved Slutningen af Mødet, skal jeg endnu føje følgende. Den 21de Oktober 1907 udtalte den højtærede Justitsminister ifølge Folketingstidenden Sp. 395 følgende: „Jeg bestemte altsaa, at Bevillingen ikke skulde fornys.“ Det var altsaa Justitsministeren, som tog Bevillingen fra Ole Olsen. Men han udtaler endvidere den 29de Oktober 1907 — det staar Sp. 1045 i Folketingstidenden — efter at have gjort nogle Bemærkninger til mig om, hvor vanskeligt det var at øve Censur overfor Biografteatre: „Derfor maa man, hvor der er Tale om Bortgivelse af saadanne Bevillinger, se noget mere paa de Personer, som faa Bevillingerne, end man hidtil har gjort.“ „Det er det, jeg har gjort ved denne Lejlighed,“ siger den højtærede Justitsminister saa. Det er altsaa den højtærede Justits-

minister, der har truffet Bestemmelse om, hvem der skulde have Bevillingen, idet den højtærede Justitsminister har taget Hensyn til, at den blev bortgivet til saadanne Personer, som selv brugte den, og overfor hvem man kunde være tryg. Begge Dele kunne ikke være rigtige. Der er hos mig ingen Tvivl om, at den Forklaring, Justitsministeren afgav i Gaar, var den usandfærdige, og jeg trøster mig ogsaa til at kunne føre Bevis herfor.

Jeg skal saa tillade mig at gaa over til det andet Spørgsmaal, nemlig den Johannes Hansenske Sag. Vi fik nu at vide af den højtærede Justitsminister, at Grunden til, at denne Mand to Gange har faaet Fængselsstraf, som han var idømt den ene Gang for grove Injurier, den anden Gang for Bedrageri, omsat til Vand og Brød, og Grunden til, at han den Dag i Dag ikke har afsonet den Fængselsstraf paa 4 Maaneder, som han blev idømt af Højesteret den 30. Maj 1905, var den, at denne Mand har Syfilis. Men naar det er en Straffrihedsgrund, maa vi have en Tilføjelse til Straffeloven. Den nuværende Straffelovs § 1 begynder med de berømte Ord: „Ingen kan straffes efter denne Lov.“ Det lyder meget lovende for Forbryderne, men saa føjes der til: „medmindre han har gjort sig skyldig i et Forhold, der gaar ind under en af de i Loven givne Straffebestemmelser, eller ganske maa sættes ved Siden af en i samme som Forbrydelse betegnet Handling“. Det er jo mindre lovende for Forbryderne. Men hvis man efter den Praksis, som den højtærede nuværende Justitsminister vil have indført, hertil føjede: „og ikke lider af Syfilis“, begynder det straks at blive bedre for Forbryderne igen. Thi Forholdet er desværre, at Syfilis er en meget udbredt Sygdom i Befolkningen, og medens man vel maa sige, at en ikke lav Procentdel af hele Befolkningen lider af denne Sygdom enten som nedarvet eller som erhvervet, kan man vistnok uden Overdrivelse sige, at en høj Procent af Forbryderne lider deraf. Thi der er ikke Tvivl om, at denne Sygdom er langt mere udbredt i den Del af Befolkningen, som begaar Forbrydelser, end i den lovlidige Del af Befolkningen. Hvis altsaa alle de Forbrydere, som lide af denne Sygdom, derved skulde være sikrede imod at komme i Fængsel, vilde det blive en meget vidt-rækkende Straffrihedsgrund. Der er sikkert en hel Række grove Forbrydere, Voldsforbrydere, Alfonsere og andre Forbrydere, blandt hvilke man kan sige, at maaske største Parten af dem er Luetikere